

РЕШЕНИЕ

№ 37218

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7660** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката (ЗЕ).

Образувано е по жалба на „ДЕКОТЕКС“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от адв. И. Т., срещу Решение № Ц-24/01.07.2025г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ в частта, с която е прекратено административното производство по подаденото от дружеството заявление с вх. № Е-14-61-1/01.04.2025г. за утвърждаване на цени на топлинна енергия и определяне на преференциална цена и премия за електрическа енергия от високоефективно комбинирано производство на топлинна и електрическа енергия.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради противоречие с материалноправните разпоредби. Конкретно се твърди, че чл.30, ал.4 от ЗЕ не е приложим към дружеството поради липса на предпоставката за прилагането на разпоредбата, а именно наличие на оборот над 5 000 000 лв. Поддържа се, че след като се отчете съществуването на некоригирани одитни несъответствия, засягащи признаването на доставки с консигнационен характер в размер на 112 991,86 лв., реалният обем на приходите от дейността на дружеството за 2024г. е под прага от 5 000 000 лв. Посочва се, че дружеството е страна по договори с водещи търговски вериги за доставка на стоки, при които клиентите запазват правото да върнат по всяко време нереализирани стоки, във връзка с което към 31.12.2024г. „ДЕКОТЕКС“ АД е отчело приходи в размер над 5 000 000 лв., но част от тях /в размер на 112 991,86 лв./ са нереализирани консигнационни доставки. В тази връзка жалбоподателят счита, че този приход не отразява действителната икономическа реалност, изкуствено завишава и изкривява праговете за регулиране по ЗЕ. Позовава се на МСФО 15 – параграф Б77 и Б78. По тези съображения счита, че

дружеството не попада в хипотезата на чл.30, ал.4 от ЗЕ. Иска се Решение № Ц-24/01.07.2025 г. в оспорената част да бъде отменено и преписката да се върне на КЕВР за ново произнасяне. Претендират се разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът- Комисията за енергийно и водно регулиране, чрез юрисконсулт В., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Подробни съображения са изложени в писмен отговор на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като се запозна с жалбата, обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, прие от фактическа и правна страна следното:

Д. “ АД притежава централа с обща инсталирана електрическа мощност 2 MW.

На 01.04. 2025г. дружеството е подало заявление с вх. Е-14-61-1 за утвърждаване на цени на топлинна енергия и преференциална цена на електрическа енергия, произведена по комбиниран начин, с което е предложило за утвърждаване от КЕВР цени на енергия, без ДДС, за периода 01.07.2025 г. – 30.06.2026 г., както следва: 1. Преференциална цена на електрическа енергия – 527,19 лв./MWh без ДДС; 2. Ц. на топлинна енергия с гореща вода – 136,55 лв./MWh без ДДС; 3. Ц. на топлинна енергия с водна пара – 136,55 лв./MWh без ДДС. Предложените за утвърждаване цени на енергия са изчислени с цена на природния газ – 1 248,04 лв./kNm³ (без ДДС и акциз). Видно от заявлението, към него са приложени отчетна информация за 2024г. и ценови период 01.07-2024г. – 30.06.2025г. съгласно справки от №1 до №9 /т.2.1/, справка по чл.30, ал.3 от ЗЕ /т.2.5/, Годишен финансов отчет /ГФО/ за 2024г. по М. /т.2.6/.

С писмо с изх. № Е-14-61-1 от 07.04.2025 г. от дружеството е изискано да представи декларация по чл. 41а, ал. 1 от НРЦЕЕ и чл. 24а, ал. 1 от НРЦТЕ за истинността на заявените обстоятелства и на приложените документи и данни към заявлението, която е представена от „Декотекс“ АД с писмо с вх. № Е-14-61-1 от 14.04.2025 г.

С писмо вх. № Е-14-61-1/28.05.2025г. дружеството е предоставило заверен Консолидиран финансов отчет за 2024г.

С процесното Решение № Ц-24/01.07.2025г., в частта му по т. II КЕВР е прекратила на основание чл. 27, ал. 2, т. 6 от АПК във връзка с чл. 13, ал. 8 и чл. 30, ал. 4 от ЗЕ административното производство, образувано по заявление с вх. № Е-14-61-1 от 01.04.2025 г., подадено от „Декотекс“ АД, за утвърждаване на цени на топлинна енергия и определяне на преференциална цена и премия за електрическа енергия от високоефективно комбинирано производство на топлинна и електрическа енергия.

Мотивите на КЕВР се свеждат до това, че дружеството попада в хипотезата на чл. 30, ал. 4 от ЗЕ, при която Комисията не регулира цените за продажба на топлинна енергия и не определя цени по чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ЗЕ и премии по чл. 33а от ЗЕ, тъй като общите годишни приходи на дружеството за 2024 г. са в размер на 5 106 хил. лв., а приходите от продажба на електрическа енергия са в размер на 2 278 хил. лв., което представлява 44,61% от общите му годишни приходи. В допълнение, „Декотекс“ АД не осъществява пренос и снабдяване с топлинна енергия на битови клиенти и не използва 100 на сто от произведената топлинна енергия за производство на растителна земеделска продукция.

Правни изводи

Жалбата е допустима – подадена е в срок, от лице, което е адресат на акта в оспорената част и е легитимирано да го оспори.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съгласно чл.10 от ЗЕ КЕВР осъществява регулирането на дейностите в енергетиката, а съгласно чл.21, ал.1, т.8 от ЗЕ осъществява регулиране на цените в случаите, предвидени в този закон. В чл.21, ал.1, т. 8б от с.з. е предвидено КЕВР да определя ежегодно премии за електрическа енергия от възобновяеми източници и от високоефективно комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия, произведена от централи с обща инсталирана електрическа мощност 500 kW и над 500 kW.

Съгласно чл.13, ал.1 от ЗЕ КЕВР заседава, ако присъстват повече от половината от общия брой членове или от членовете на съответния състав. В конкретния случай процесното решение е прието на заседание на КЕВР в състав „Енергетика“ при наличие на изискуемия кворум, с единодушие от присъстващите членове, 2 от които са със стаж в енергетиката. За целта е проведено закрито заседание, за което е съставен протокол с отразени в него начин на гласуване на членовете /л.287 и следващи от делото/.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта. Решението е надлежно мотивирано, като ясно са посочени фактическите и правни основания, при които е формирано волеизявлението на административния орган по разглеждания въпрос .

Видно от доказателствата по делото, спазена е била и процедурата по приемане на процесното решение. Същата е установена в ЗЕ и в Наредба № 5 от 23.01.2014г. за регулиране на цените на топлинната енергия (НРЦТЕ), приета на основание чл.36, ал.3 от ЗЕ. Производството е иницирано по заявление на енергийното предприятие, създадена е работна група, която е изготвила доклад, същият е приет от КЕВР, докладът е разгледан и обсъден с енергийните предприятия на открито заседание на комисията. Проведено е обществено обсъждане, като проектът на решение е бил обявен на интернет страницата на КЕВР.

С оглед изложеното, оспореното решение се явява прието от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът основно е относно съответствието на акта с материалноправните разпоредби и се свежда до това дали е по отношение на жалбоподателя хипотезата на чл.30, ал.4 от ЗЕ.

Съгласно посочената разпоредба, Комисията не регулира цените за продажба на топлинна енергия и не определя цени по чл. 33, ал. 1 и 2 и премии по чл. 33а на производители, които съгласно одитираните годишни финансови отчети за някоя от предходните три календарни години имат общи годишни приходи над 5 000 000 лв. и приходите им от продажба на електрическа енергия от комбинирано производство на топлинна и електрическа енергия надвишават 35 на сто от общите им годишни приходи, освен ако тези производители осъществяват пренос и снабдяване с топлинна енергия на битови клиенти или използват 100 на сто от произведената топлинна енергия за производство на растителна земеделска продукция.

Видно от текста на разпоредбата, законодателят е установил точен обективен критерий относно това в кои случаи Комисията не определя цени по чл.33, ал.1 и ал.2 и премии по чл.33а от ЗЕ – за производителите, които имат общи годишни приходи над 5 000 000 лв. в някоя от предходните три календарни години и приходите им от продажба на електрическа енергия от комбинирано производство на топлинна и електрическа енергия надвишават 35 на сто от общите им годишни приходи. Ясно регламентирано в закона е и как се установява наличието или удостоверява отсъствието на тази отрицателна предпоставка - чрез данните в одитираните годишни финансови отчети за предходните три календарни години. Текстът на разпоредбата е пределно ясен и не предполага нито необходимост от тълкуване, нито възможност за интерпретации.

В случая, в приложената към заявлението справка по чл.30, ал.4 от ЗЕ са посочени общи годишни приходи на дружеството за 2024 г. в размер на 5 106 хил. лв. и приходи от продажба на

електрическа енергия в размер на 2 278 хил. лв., което е 44,61% от общите му годишни приходи. Жалбоподателят не отрича, че именно такива са данните според заверения годишен финансов отчет за 2004г. Нерелевантни са доводите, с които се иска да бъде приет друг размер на общите годишни приходи, като се отчете наличието на некоригирани одитни несъответствия, които биха довели до реален размер на приходите под прага от 5 000 000 лв. Въпросът дали приходите от доставки с консигнационен характер са реални приходи, дали те са коректно осчетоводени и има ли некоригирани одитни несъответствия по същество касаят счетоводното отчитане и са от значение за данъчното облагане, но са неотнормирани към извършваната от КЕВР преценка относно наличието на обстоятелствата по чл.30, ал.4 от КСО, тъй като тя се извършва единствено и безалтернативно въз основа на посоченото в закона доказателство – одитирания годишен финансов отчет. Освен това, основателно ответникът изтъква, че всъщност твърдението за некоригирани одитни несъответствия е направено едва с жалбата срещу оспорения акт – такива данни не са посочени в административното производство, а и няма доказателства да е извършен допълнителен одиторски преглед, за какъвто се твърди в жалбата.

Следователно, въз основа на събраните в административното и съдебното производство доказателства се налага единствено възможен извод, че „Декотекс“ АД попада в хипотезата на чл. 30, ал.4 от ЗЕ, тъй като съобразно данните в одитирания годишен финансов отчет на дружеството за 2024г. годишните приходи на дружеството надхвърлят 5 000 000 лв. и приходите от продажба на електрическа енергия надвишават 35 на сто от общите му годишни приходи, и няма данни, а и твърдения, че жалбоподателят осъществява пренос и снабдяване с топлинна енергия на битови клиенти или че използва произведената топлинна енергия за производство на растителна земеделска продукция. При това положение КЕВР правилно е приела, че на дружеството не следва да се определят цени на енергия и премия по чл.33а от ЗЕ за регулаторния период и е прекратила административното производство.

Предвид изложеното, Решение № Ц-24/01.07.2025г. в оспорената му част се явява законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора следва да бъде уважена претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София –град, III отделение, 51-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДЕКОТЕКС“ АД срещу Решение № Ц-24/01.07.2025г. на Комисията за енергийно и водно регулиране в оспорената част по т. II.

ОСЪЖДА „ДЕКОТЕКС“ АД да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сума в размер на 300 (триста) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: